

א ריכטיגן תמונה

לקבל את החיים - במנוחה ע"י אמונה שלום בטחון ושמחה

פרשת ראה תשפ"ה // שנה ב' // גליון ל"ט

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

אור הבוקר

יום א' פרשת ראה תשפ"ב

ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה

הבט טוב; כי הרי הוא טוב!

תוכן המאמר: הכל תלוי לפי המעשים / משמים ירד רק ברכה, בהאדם תלוי כיצד יקבלם / מן הדושה שהחיים חיי שניה חיים בשלום / לא להדיע לשום יחודי הוא כהיום יחד גדול מלחזקנות ד' פעמים פ"ד תענידים / נצור לשונך מרע, לדבר ולהקשיב לחולות עם חשיבות / לבטל דעת אחר וזה מחולשות חזק / זכורות בהלשון.

הכל תלוי לפי המעשים

משמים, וזה משקה את הארץ בלחות, הגשם ירד בכל מקום באופן שווה, על כל עשב ועל כל עץ, על כל צמח, וגם על הארץ יורד הגשם בשווה, כדי שיוכל בכל מקום לצמוח. אבל ממקום אחד יוצא פירות מתוקים, וממקום אחר יוצא קוצים, ממקום אחד יוצא צמחים שיש להם ריח טוב, ויש מקומות שיוצאים צמחים שאין להם ריח בכלל.

וכי יחשוב מי שהוא, שהסיבה מזה הוא, שהגשם גרם שכאן יצמח קוצים וכאן יצמח פירות מתוקים, כאן יצמח

כתיב בפרשתן 'ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה, את הברכה אשר תשמעון. אומר הרה"ק מרוזין זצוק"ל, האדם צריך לדעת בידועה ברורה, שהכל מה שעובר עליו, הן לטוב והן ח"ו להיפך, שנראה שאינו טוב, הכל תלוי לפי מעשיו. איתא במשנה (עדיות פ"ה מ"ז): עקביא בן מהללאל אומר לבנו, מעשיך יקרבוך ומעשיך ירחקוך. כשם כשירוד גשמים

מעשים של האדם, לפי המקבלים, מיתלי תליא כיצד זה יגיע לכם, אם יש לו לאדם האמונה, אזי הוא 'ברכה', והברכה נעשה לפי המקבל. ו'קללה' ח"ו ההיפך של ברכה. 'את הברכה' מי רואה ברכה בכל מה שעובר עליו? 'אשר תשמעו' מי ששומע ושומר המצוות מהקב"ה, הוא שומר התורה, הוא חי בתרי"ג מצוות, הוא חי בהמסורה, הוא עובד את ה' באמת, הוא הוא מקבל טוב, הוא רואה 'את הברכה', כי מהקב"ה לא ירד רע ח"ו.

עבודתנו הקודש הוא יומם ולילה לא ישבות, להניח עצמו בכל הכוחות, שנראה רק הטוב מכל דבר.

מן הידועה שחיים חיי שעה חיים בשלום

הגאון רבי יצחק טוביה ווייס זצוק"ל גאב"ד דירושלים, אמר בשם רבו בעל המכתב מאלוהיו רבי אליהו דעסלער ז"ל, אנו אומרים בתפילה 'ופרוס עלינו סוכת שלומיך'. מהו השייכות של 'שלום' עם ה'סוכה'?

ותירץ, שהסוכה הרי צריך להיות 'דירת עראי', ואם האדם יודע שהוא נמצא כאן בעולם רק באופן של 'דירת עראי', רק חיי שעה, אינו לוחם עם שום אחד, אינו מקנא שום אחד, אינו רוצה להיות לו כמו הזולת, ואין לו שום טענות ותרעומות, סובלים כל העולם וכל המצבים. ואז שורה שלום בעולם.

ובזה הוא פירוש: 'ופרוס עלינו סוכת שלומיך', על ידי שהאנשים ידעו שכל

צמחים עם ריח טוב, וכאן יצמח צמחים עם ריח רע? לא, אף אחד אינו חושב כן, כי כל אחד יודע, שהשפע מהגשם בא בכל מקום באופן שווה, והחילוק תלוי בהמקבל, בשינוי האקלים ובחומר הארץ. יש מקום שגורם שיצמיח קוצים, והמקום שמייוחד לאתרוגים גורם שיצא משם אתרוגים, ויש מקום המיוחד לתפוחים, ויש מקום שמייוחד לגדול שושנים, ויש מקום שמייוחד לגדול הדסים, הכל תלוי בהמקבל.

משמים ירד רק ברכה; בהאדם תלוי כיצד יקבלם

וכמו כן, כשהאדם רואה שמידת הדין מתוח עליו, יאמין באמונה שלימה, שהטוב הגמור טמון בה, והכל הוא לטובתו. וכשמאמין באמונה שלימה שהבורא יתברך שמו הוא משגיח בהשגחה פרטית עליו, אזי נתהפך הכל לטובה. משמים בא רק השפעות טובות, הכל תלוי בהמקבל.

ואם יאמר האדם: אני חושב שהכל הוא טוב, אני מאמין שהכל הוא טוב, ועדיין עולם חשוך בעדי? אזי תדע נאמנה, שזה סימן, שעדיין אינך מאמין סגי, אין לך די אמונה פשוטה. כי צריכים להאמין כל כך, עד שהכל מה שעבר על האדם רואים שהוא טוב.

ובזה מפרש הרה"ק מרוזין: 'ראה' תראה ותאמין בכל דבר, 'אנכי' שהקב"ה ה'אנכי ה' אלקיך' נותן לך כל השפעות טובות. רק מה? 'לפניכם' לפי

יותר גדול מלהתענות ד' פעמים פ"ד תעניתים

הרה"ק רבי אהרן מבעלז זצ"ל אמר בשם אביו רבי ישכר דוב מבעלז זצ"ל, שאם יש ליהודי אפשרות להיצר יהודי אחר, לומר לו דבר שייצר לו, לענות לו בחזרה באופן דקירה, והוא עומד בנסיון ואינו מיצר לו, אינו מצער שום יהודי, זה נחשב בשמים כאילו התענה פ"ד תעניתים. והוסיף הרה"ק רבי אהרן: זאת אמר אבי כשהעולם עדיין היה עולם, עולם כמנהגו נוהג, אבל עכשיו אחר החורבן הנורא, הרי קשה יותר לעמוד עצמו, ואם אחד מעמיד עצמו לא לפגוע לחבירו. הראה בידו 'הרי הוא יותר ויותר מפ"ד תעניתים', כך הראה בידו לד' פעמים, זה נחשב כד' פעמים פ"ד תעניתים.

חיייהם כאן בעולם הזה, הוא 'סוכה' ו'דירת עראי', על ידי זה יזכה ל'שלום'.

הפירוש של 'שלום' הוא: כשהאדם מכיר את שני דברים הללו. הראשון, שכל התכלית החיים בעולם הזה הוא טוב מהשי"ת, ואף אחד אינו יכול להרע לי. והשנית הוא, שאנו חיים כאן בעולם רק בבחינת 'דירת עראי', אז אין צריכים להרבה מותרות, ולא כל דבר צריך לילך בדרך שאנו רוצים. הרבה פעמים הרע אינו באמת רע, רק המקבל מקבלו כרע, הוא עושה אותו לרע, והוא מעמיד צורה כרע, אז נראה הדבר כרע. ואנו צריכים לעמול, להאמין בה', לאהוב את ה', ולרצות לראות הטוב, ולמצוא הטוב, ואז אכן רואים שהכל הוא אך טוב וחסד.

לא להרע לשום יהודי הוא כהיום

נצור לשונך מרע; לדבר ולהקשיב להזולת עם חשיבות

קלה כאילו אינם מתחשבים עם דברים של הזולת.

והרה"ק מבעלז המשיך ואמר דיבורים נוראים: ירד חולשה בעולם, שכשאדם אומר איזה דבר, בא השני ומבטלו, ועל ידי זה גורמים למי שאמר הדיבורים, חלישות הדעת...

בין העולם מסתובב שפה, שנקרא 'שטותים' 'עה, מה אתה שח שם?!'... צריכים להשמר ולהזהר מזה, ולברוח מזה כמטחוי קשת.

לבטל דעת אחר זהו מחולשות הדור

הרה"ק מראחמיסטריוקא ארה"ב זצוק"ל סיפר, שלפני שבא לנשוא באמריקא (עם הרבנית בת הרה"ק מסקווירא זצוק"ל), הלך להפרד ולקבל ברכת הקודש מהרה"ק מבעלזא זצ"ל, ולערך עשרים דקות נתן לו הרה"ק מבעלזא דברי הדרכה, ובאמצע אמר לו הרה"ק מבעלז: צריכים להקשיב מה שאחר מדבר, ולא להראות שום תנועה

האחר מדבר מה שאינו אמת, או אינו בדיוק כמו שהוא האמת, אינך צריך לחלוק עליו, אינך מחויב להראות לו שאתה חולק עליו, הרה"ק מבעלזא אמר שזהו חולשות הדור. אנו צריכין להתגבר על זה, זה יביא אהבת חינוס גדול, וביאת משיח צדקינו בעזר ה'.

זהירות בהלשון

הרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב זי"ע הקפיד מאוד על הנקיות של הלשון, כמו שאמרו חז"ל (פסחים ג.) 'לעולם יספר אדם בלשון נקיה, וכו', ותבחר לשון ערומים', הוא לא אמר אף פעם מפיו דבר מקודם שניפה אותו ב"ג נפים, שלא יהיה שום מילה שאינו אציל, שאינו טהור ונקי, שאינו מלשון ברכה, או נראה כדבר רע. הוא לא אמר המילה 'שווארץ' רק תחת זה הוא אמר 'טינקל'. הוא לא השתמש אף פעם במילה 'מעסער', כי סכין הוא כלי מסוכנת, רק תחת זה הוא אמר 'אן עסער'. הוא גם לא השתמש עם המילה 'באגלייטן' רק תחת זה הוא אמר 'באלייטן'. הוא לא אמר מעולם את המילה 'אף', כי זה מלשון 'חרון אף'. בליל הסדר לא אמר בהזמר 'לך אף לך' רק אמר 'לך גם לך'. במשך חג הסוכות לא אמר תיבות 'וואסער', כי במשנה כתיב מים בחג סימן קללה בחג. ועל דרך זה היה נשמר מאוד בנקיות הלשון.

הרה"ק מראחמיסטריווקא ארה"ב זצ"ל סיפר, חותנו הרה"ק מסקווירא זצ"ל, לא היה מרשה לומר על אדם 'ער האט זיך צוגעלייגט', כי 'צוגעלייגט'

אנו מכינים עצמינו להימים הקדושים, אנשים מבקשים כפרת עוונות, תיקון עוונות. לסבול יהודים, לא לומר דברים חרופים, לא לענות בזלזול, לא לבזות, לא לומר מילה דוקרת - זה נחשב בשמים כד' פעמים פ"ד תעניתים, ועוד יותר מזה. וחוצ' מזה, מכיון שיש על זה חולשה בעולם, צריכים להניח בזה עמילות מיוחדת.

ובזה נכלל, הן אחד להשני, והן בנים עם הוריהם, הורים עם בניהם, תלמידים ותלמידיות עם המחנכים והמחנכות שלהם, צריכים להזהר מאוד מזה, לא לבטל מה שהשני אומר. כשמבטלים את השני במחה יד, יסוריו המה גדולים, החלישות הדעת הוא גדול. הוא אינו יודע מה עשה לא טוב שהשני ביטל דעתו. אם מפני שהשני לא אוהב אותו, או מפני שאני מדבר כטיפש... אנשים נופלים על ידי זה בהרבה עצבות ומרה שחורה, בהרבה מחשבות של בלבולים ובשבירות הלב, שאינם שומעים לדיעותיהם, ואינם יודעים מה חטאו. אנו צריכין להחשיב מאוד את הבני מלכים, כל דיבור שיצא מפה של יהודי, צריכין להביט על זה במאור פנים, ברצינית, בחשיבות, במתיקות, 'אתה החיה אותי ממש'...

אנו צריכין לשמור מאד הדרך שאנו מדברים, שלא יביאו חלישות הדעת, לא לבטל דעת של אחר, לא לצער הזולת, לא להראות לאחרים שאינם מקשיבים להם, לשמוע אל כלל ישראל עם אהבה, עם חמימות, עם רצינית, וליתן העת להאחר לדבר, ואם

יהודים עם לשונות כאלה. מילה זה אסור לעבור על פה ישראלי. השם ישמרינו, צריכים לדבר בנקיטת, בקדושה, רק ברכות, תמיד ליתן ברכות ליהודים.

זקני ז"ל [הגה"ק בעל ברכת שמים מקאשוי זצוק"ל] נהג היה תמיד לומר 'גוט מארגן', אפילו כשהיה הולך לישן. לא אהב לומר 'א גוטע נאכט'. כבר תהיה בוקר, כבר תהיה לעכטיג, תהיה שמחה. העולם נהג לומר על מעשה נפלא, 'מעשה נורא', זקני ז"ל נהג היה לומר 'מעשה מנורה', זה מאיר ואינו נורא... אבותינו ורבותינו, היה נשמרים מאוד בדיבורם, הדיבור תהיה קדוש, הדיבור תביא ברכות, הדיבור תביא שיברכו את ה'.

הגה"צ רבי צבי הירש פיש שליט"א מזידוטשוב-פרמיסלא, סיפר, שפעם אחת שאל לזקינו ז"ל, ה"ה מורי ורבי הרה"ק בעל עבודת עבודה מטאהש זצוק"ל, אם בשבת אחר אמירת תהלים אומרים 'מי יתן מציון' וגו', והרה"ק מטאהש לא רצה לומר לו 'לא אין אומרים אותו' או 'כן אומרים אותו'. רק פתח לו ספר תהלים, והראה לו שם, ששם כתיב 'מעוזם בעת צרה', ושבת אין נכון לומר ענין של 'עת צרה'. אבל היות שלא רצה להוציא מפיו מילים אלו, הוא לא רצה לומר שבפסוק כתיב 'עת צרה', לכן רימז לו שבשבת אין אומרים אותו. עד כדי כך היו הצדיקים שלנו שומרים כל דיבור, וכל אופן כיצד אומרים הדיבורים. ובוודאי שאנו צריכים לשמור כיצד אנו

הוא לשון של עצבות, רק הורה שיאמרו 'ער האט זיך אראפגעלייגט', כי הנחה הוא לשון של עניויות.

פעם אחת דיבר הרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב זצ"ל עם בנו האמרי נועם. באמצע השיחה השתמש בנו עם המילה 'אייגנטליך' [שהפירוש המילולי הוא 'לפי האמת'], זה היה מילה חדשה שעדיין לא השתמשו אז בשפת אידיש. אמר לו רבי אליעזר מדזיקוב: מה אמרת? 'קליין געלט?' אמר לו בנו: לא אמרתי 'אייגנטליך', והסביר לו פירוש המילולי של התיבה. אבל אביו הרה"ק רבי אליעזר'ל לא אהב את התיבה. "מה אתה מביא לי מילים חדשים? לשונות חדשות? די לי בהמילים הישנות!". ולמה? כי ההמילים הישנים כבר הוא נשמר, בזה דיברו רבותינו הגדולים, וכל מילה הוא נשמר ונמדד. מכל זה יוצא לנו עד כמה צריך יהודי להיות שומר על נקיות פיו ולשונו.

בוודאי כהיום, כבר יש לנו לשונות חדשות, מערבים בשפתינו מענגליש ושאר לשונות. אבל אנו צריכים ללמוד מזה, שעם כל הלשונות צריך עדיין להיות לשון נקיה, לא מילים שיש משמעות לא טוב ח"ו. למשל כהיום שומעים כסדר מאנשים צעירים, המה אומרים 'הוא ממש קילל עצמו' ח"ו, צריכים להכות על הפה, צריכים לשרש את הלשון הזה! יהודים לא מזכירים אפילו מילה זו, לא שעושים כן, ולא שמדברים מזה, ולא שמתמשים בזה בתור משל. אף פעם לא השמשו

מלכים, אנו נשמות נעלים, קדושות וטהורות.

מדברים לאחרים, באיזה חשיבות שנותנים יהודי אחד להשני, אנו הבני

מעשה בחסיד אחד

בספר מופת הדור' [סיפורים על הרה"ק רבי ישעיה מקרעסטיר זי"ע] מספר רבי יעקב האלבערשטאם זצ"ל מטשאקאווא [הוא היה נכד הרה"ק רבי ברוכל מגארליץ, בנו של הרה"ק מצאנז זי"ע]. אחר מלחמת העולם הראשון, הוא ברח להונגריה, והגיע לבית רבי ישע"לע בקרעסטיר. רבי ישע"לע ביקש ממנו שישאר שם על פורים. והוא נשאר שם על פורים. אחר פורים אמר לו רבי ישע"לע בענוותנותו ובקדושתו ובטהרתו, בלבו החמה, שמכיון שהוא מורה הוראה גדול, ומגיע עכשיו פסח, צריך לו אחד שיפסוק לו הוראות על כל השאלות, והוא רוצה שהוא ישאר אצלו גם על חג הפסח.

מספר הרה"ק מטשאקאווא: היו יושבים אל הסדר, רבי ישע"לע ישב בראש המסובים, וסמוך אצלו ישב הרב מטשאקאווא. כבר היה מוכן המצות, היין, המפה הלבנה. ובאמצע זועזע אחד בטעות את השלחן של רבי ישע"לע, ונשפך היין, נשרה המצות, לכלוך המפות, היו צריכים להביא המצות שאפו לליל הסדר השני, ולאכלו בליל הראשון, להחליף המפות, וכן עשו. ובתוך כך הרגיע רבי ישע"לע את אותו יהודי שזועזע את השלחן, והרגיע לו שלא עשה כלום, זה נארמאל, והרגיע אותו באופן נפלא.

וכפי שנראה, ראה רבי ישע"לע שעדיין יש לו לאותו יהודי חלישות הדעת, כי ידע כמה עמלו הגבאים והמשרתים להכין את השלחן להסדר, ואיזה עבודה הניח רבי ישע"לע באפיית המצות ערב פסח, כפי שקיבל מרבו הקדוש מליסקא, הוא הבין היטב היסורים הגדולים שגרם, ולא יכול להרגיע עצמו. והבחין הרב מטשאקאווא איך שרבי ישע"לע מנסה לזעזע השלחן עם רגליו, ורבי ישע"לע הבחין שהרב מטשאקאווא מבחין בזה, סימן לו שיעשה עצמו כאילו אינו מרגיש בזה. רבי ישע"לע זועזע כל כך עד שנפלו עוד קנקנים יין, גם על מפה השני, ונעשה שם מהפיכה גדולה.

רבי ישע"לע הרים קולו בצעקה: "למה מביאים כאן שלחן שבורה לליל הסדר?! כבר הפעם השנית שזה מפיל את קנקני היין!". היו צריכים לקפל ולהצניע השלחן ולהביא שלחן אחר, ולהכין בפעם השלישית ממה שנשאר שם לליל הסדר.

זה היתה הלב של רבי ישע"לע! על-אף שאבד מצות, אבד יין, המפות נתלכלכו [עדיין לא היה המפות של פלאסטיק בימים ההם]. אבל אצל רבי ישע"לע היה נחוץ יותר הלב של יהודי אחר, חלילה וחס שלא יהיה חלישות הדעת.

קול פנים מאירות:

שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר מפנים מאירות סיקסא שליט"א

צענטראלע נומער: 845-414-0076 | א"י: 072-370-1823 | ענגלאנד: 0330-350-3190

ארגענטינע: 5411-2152-7691 | אנטווערפן: 323-346-0673 | מאנטריאל: 438-228-2500

לקבל הגלימות שלנו בכל שבוע, תפנו לו:

gilyonospm@gmail.com

אור לנתיבותי

צריך לנוח

**בחורים צעירים ואברכים שואלים
על שאלת לילך למנוחה לנופש,
האם זה דבר הגון או לא.**

בספר "פרדס הצדיקים", על נשמת מהגאון רבי יוסף חיים גרינוולד שליט"א, דף קצח, הוא מספר סיפור:

הרה"ק בעל יסוד העבודה זצ"ל סיפר פעם, שבין נכדיו של הרה"ק רבי שלמה מקרלין זי"ע, היה רבי איצ'לה קוידנובר זצ"ל. פעם הוא נחלש מאוד מרוב מאמץ. הרופא אמר לו שמוחו ועצביו מתוחים מאוד, ולכן עליו להפסיק ללמוד לזמן מה ולהתעסק בפעילויות פנאי. למשל, שישחק שח כדי לתת למוחו קצת מנוחה.

רבי איצ'לה קוידנובר לא הייתה לו ברירה והוא הלך למלון מסוים לנוח. הוא לקח איתו אחד מהחסידים, והם שיחקו לשם שמיים, לרפואת הגוף, כדי להניח למוחו מהעבודה הקדושה המאומצת והחזקה שהתישה אותו.

החסיד ששיחק עם רבי איצ'לה קוידנובר סיפר שבכל פעם שהם היו צריכים להתרכז כדי להמשיך לשחק, רבי איצ'לה קוידנובר היה נתלהב וקורא: "עם המחשבה שהקב"ה שלח לי, ועם החיות שמאפשרת לי להזיז את ידי ולראות בעיניי, הכל מהבורא כל העולמים! הוא נתן לי חיים, ועם הכוח שהוא נתן לי, ועם החיים שאני חי, עם מחשבת הקב"ה, עם החיים שאני חי, ועם הכוח להזיז את ידי, אני מזיז את הכלי הזה לכאן ואת הכלי ההוא לשם". וכך הוא שיחק לשם שמיים, הכל בכוחו של הקב"ה, [המקור לכך נמצא ב"כתבי רמ"מ", אות תקע"ח].

הוא מביא שם גם, רבי יוסף חיים, מ"אגרות חזון איש", חלק א', אגרות ל"ה, שם כותב החזון איש: "חוקי הטבע הם כאלה, שאפשר להילחץ מיד, ואין לזלזל בחוקי הטבע. אסור לזלזל בטבע שהקב"ה הטביע באדם. מה שאנו קוראים 'טבע' הוא מה שהקב"ה ברא במציאות העולם. זה רצון השם", כותב החזון איש לאותו אדם. "אתה חייב להפסיק ללמוד לחלוטין לשבועיים. אתה

צריך לאכול יותר, כי זה מביא בריאות, לישון יותר, ללכת לטייל, ולהתעסק ב'ענייני בטלה' אחרים". הוא מתכוון, לבלות זמן בבנייה מחדש ובאיסוף כוחות.

"נהניתי מאוד מדברי התורה שלך, המעידים על עושרך ובהירותך בתורה, אבל איני רוצה להיכנס לכך כעת, כי עכשיו אתה צריך לנוח". כך כותב החזון איש. והוא מביא שם גם מהחפץ חיים זצ"ל, בהחפץ חיים ופעליו, חלק א', פרק ז', שהרופא הורה פעם להחפץ חיים לא להתיש את עצמו במשך שנה, והוא ציית, כי לא רצה ליצור לעצמו בעיות לשנים הבאות.

אני אספר גם סיפור: פעם הלכתי לסבי, זכרוננו לברכה, עם אחד הילדים, וסיפרתי לו על התמדתו, כמה שעות ודפים למד, והיו שעות ודפים יותר מהרגיל לגילו. היינו בטוחים שסבי באמת ישמח וירגיש נחת דקדושה. סבי הסתובב ואמר לילד, "כך לא עושים. אסור לעשות זאת. צריך גם לנוח. צריך לתת זמן לנוח".

בכל אופן, מכאן רואים, כמובן שאסור חלילה להפוך את זה לגשמיות לחלוטין, להכניס את זה לתאוות, חלילה. אבל רואים את הרעיון שאדם צריך לאוורר את מוחו, לרענן את גופו, כדי לאסוף כוחות חדשים ואנרגטיים, הן ברוחניות והן בגשמיות, כדי שיוכל להמשיך, זה משהו שצדיקים וגדולים האמינו בו. אנו רואים גדולים וטובים, צדיקים, שנסעו למרחבי מרא למקומות עם אוויר טוב כדי לאוורר את המוח.

מובן, לא להפוך להתגשמית, אלא לנוח מהעבודה הקשה ולבנות מחדש את הגוף באמצעות שינה, מנוחה, ואכילה. מובן, חלילה, לא להפוך להתגשמית, לא ליפול לתאוות, להישאר שמור. להיפך, זה מביא התעלות דקדושה, זה מביא יותר דבקות לבורא, זה מביא מנוחת הנפש, מנוחה ושמחה אור ליהודים. באופן כזה ודאי שצריך לעשות זאת, ומותר לעשות זאת, וזה חלק מהטבע, כדברי הרמב"ם, "כי בריאות הגוף היא מדרכי השם". אדם חייב להתרחק מדברים שגורמים, חלילה, לגוף להיות לא בריא או מוחלש. אדם חייב לדאוג לגוף בריא, לב בריא, ומוח בריא.

הצלחה, ברכה, וסייעתא דשמיא.

יכולים לשמוע תשובות בכל תחומי החיים על קו המערכת בכפתורים: 551

מאמר הפרשה והמועדים

פרשת ראה תשפ"ה

בנים אתם לד'

בְּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹהֵיכֶם, לֹא תִסְגְּדוּ וְלֹא תַעֲשִׂימוּ קִרְחָה בֵּין עֵינֵיכֶם
לְמַעַן יֵד, א).

בין יהלום אמיטית ובין מאונה. ג. אני מומחה גדול בתכונות הנפש.

לבסוף החליט המלך האדיר למנות את החכם ההוא למורה פרטי של בנו היחיד.

ואמנם, הוא התקשר עם בן המלך, ובן המלך הלך עמו לטייל בירידים, לתהות על קנקנו, לידע אם אכן הוא המומחה בה"י הידועה.

הם הגיע למקום, שם מכרו הסוסים. בן המלך, הסתכל בין הסוסים, עד שנפלה עיניו, על סוס גדול, בשרי ונאה. והחליט כי אכן זהו אשר המלך חפץ ביקרו, ומתאים לרכוב עליו את בנו היחיד.

יש לבאר נקודת פסוק זה, על פי משל: משל למלך בשר ודם, שבא בימים, והיה לו בן יחיד שעתידי ליורשו, וכדי להעמיד המלוכה בידי הראוי לו, חיפש וביקש אחר מומחה בחכמות רבות, שיהיה ראוי ללמד את בנו חכמה ומדע, וימלא לבו בתבונה, לידע האיך לנהל המלוכה.

התפלא המלך מאוד מחכמת חכם ונבון אחד מבני מלוכתו, וקראו לבא לפניו, ושאלו: במה אתה מצטיין למומחה יותר משאר החכמים אשר לפני? ומנה לפניו החכם ההוא: אני עולה על כולם, בשלש החכמות אלה. א. אני מבין גדול על סוסים. ב. אני מבין להבחין

אמר לו היועץ: מסכים. אני רואה עליך, שאינך בן המלך אמיתי. המלך והמלכה לקחו אסופי מן השוק, וגדלו אותו בתר בנם.

רץ בן המלך לאביו המלך, ושאל לו, אבי! הנכון שאין אתה אבי האמיתי?

הודה המלך: אם אתה שואל, אני אודה לך, כי לא היה לנו בנים, ואספנו אסופי מן השוק, וגדלו אותך כאילו אתה בנינו.

חזר בן המלך אל היועץ: רואה אני, שגם בזה לא שגית, אך תאמר נא לי, מנין יוכל לידע זה?

אמר לו היועץ: אסביר לך, הדבר הוא כל כך פשוט. אני היצלת את חיך, וממונך. ואתה נתת לי רק חמישים רובל. אין זה מתאים לבן המלך, בן המלך אין לו השגות קטנות כזה. להצלת נפשו, יתן בן המלך אוצרות אוצרות של כל טוב בית המלך. ליתן חמישים רובל, זהו הוכחה ברורה שתכונת נפשך הוא של בן כפרי, ואין דם מלוכה נמצא בוודרך.

משה רבינו ע"ה אמר לכלל ישראל: **בנים אתם לה' אלוהיכם!** תראו שאל כל מחשבה, דבור, ומעשה, יראו שאתם בני מלכים, שזה מתאים לפי תכונת הנפש של ישראל בני קל חי, **לא תתגודדו וגו'.**

מוסר ה' - בני אל תמאס!

כתב בספה"ק **בית אברהם** (ריש פר' קדושים): **אדוני זקני בעל יסוד העבודה ז"ל** אמר, **מוסר ה' בני אל תמאס, היינו המוסר שה' אומר לאיש יהודי: הן בן המלך! שצריך התנהגות וזהירות יתירה שלא להתלכלך. אל תמאס את עצמך! ואת זה צריך להשריש בלב,**

שאל ליועצו הפרטי, המומחה הגדול: מה דעתך, האם אקנה סוס גדול ונאה הלוזה? אמר לו היועץ החכם: אל נא! זהו עוד יפיל את רוכבו ויהרגהו. או אז אמר בן המלך: אם כן, ודאי אחזור בי.

אמר בן המלך להמוכר - בכדי לנסות דברי יועצו: אכן אני רואה, שסוס זה מתאים לבן המלך, אמנם, אני מבקש שמקודם רכב אתה על הסוס, ואראה היטב מעלת הסוס. המוכר הסכים, ורכב אנה ואנה, ופתאום השתגע הסוס, והפיל מעליו רוכבו, ודרסו תחת רגליו ומת.

אה! אני מתפלא ממומחיות הנפלא שלך! אמר בן המלך. הצלת חי! נתן ליועצו החכם חמישים רובל.

משם הלכו אל מקום בה מוכרים יהלומים ואבנים יקרים. בן המלך הסתכל בין האבנים טובים ויקרים, עד שראה יהלום גדול מאיר למרחק, והחליט כי זהו מה שצריך לו, ומתאים לבן המלך. ושאל את יועצו: האם דעתך שאקנה אותה? הביט בה החכם, וגער בו: אל נא ידידי! זהו אינו יהלום, זהו זכוכית!

שלח אותה אל איזה מומחים נוספים, וכולם פה אחד הודו ואמרו: זהו זכוכית!

אה! הוא ראה, איך שניצל ממרמה, על ידי היועץ. נטל חמישים רובל, ונותנו להיועץ.

אמר בן המלך ליועצו: עתה שנותרר לי, שאכן אתה מבין ומומחה גדול, לסוסים וגם לאבנים יקרים. הראה לי גם כן, שאתה מומחה גדול בתכונת הנפש.

עצמו בו, כפי הנאה להתנאות לערכו ערך גבוה עליי.

וכבר אמרתי פעמים: אם יזכור אדם מעלת ישראל, היותו נשגב ממלאכי השרת, איך יתכן לו לעסוק בהבלי עולם, ולילך בתר תאוה? הלא יבוש מעצמו, ויאמר: **אנכי כי נשגב ממלאך, ואני מגואל במעשי, ומלאכי השרת הם כולם אהובים וברורים זכאים**". עכלה"ק.

הגוף של בן מלך הוא שונה

הבעלי מוסר משלו לזה משל: מלך בשר ודם, היה לו בן שהגיע לפרקו, אבל המלך לא רצה לנשאותו רק לנערה שהיא בת מלכים אמיתית. וכל הצעה שהציעו לפניו דחה בשתי ידיו, כי לא ראה על הנערה שנראה כי היא בת מלוכה מקורית.

ויהי היום והנה נערה מקיש על הדלת, התחננה אל המלך, כי היא לאמיתיה בת מלכים ממדינה רחוקה, ותעה בדרך, ועדיין לא מצאה הדרך להגיע למדינת אביה. וכיון שהיא בת מלכים, צריכה ללון בבית המלך.

המלך הכניסה בארמונו, וציווה לעבדיו, שיכינו בעבורה מיטה מלוכית, אך **תחת הכרים וכסתות, יעוה אנבים ועצים קטנים**. והם עשו כן.

למחרת שאלה המלך: המטה היתה נוחה? אמרה הנערה: המטה היתה טובה, אך מתחתיו, האבנים היו דוקרים אותי כחוצים.

אמר המלך: אכן את בת מלך אמיתית, כי גופך איסתית ליסורי הדקות, את ראוייה ליהות כלתי.

לדעת ולהעריך מהו איש יהודי? בן המלך! ואז ישמור את עצמו משום עשייה שאינה הולמת לבן המלך. עכלה"ק.

וזהו אחריות, עול, וגם שמחה, שמונה בהודעת משה רבינו ע"ה: **בנים אתם לה' אלוקים לא תתגודדו!**

חובה לזכור שאנו בני מלכים

והא לך לישנא קדישא של ספה"ק **יערות דבש** ("ח"א דרוש טו): "נשמתינו ממקור עליון, ממהצב נפלא ויקר עד למאוד. רק היא מתנכרת ותדר מכבודה לעולם הזה, כאיש חקלאי וכקל שבגשמיים, **ואם בן אדם ישכח היותו בן מלך מלכים ברוך הוא, וחושב כפי אשר מתנכר באמת, כן הוא יתנהג במנהג גשמי בכל דבריו, וכחקלאי**.

אבל חובה עליו לזכור בכל עת, כי בן מלך גדול ונורא אנחנו, **ולא יאות לנו לנהוג כמנהג פחותים הראויים לכפריים**, וזוהיא תכלית מחלתינו, שאנו שוכחים שורש נשמתינו, ממקור נורא ונשגב. ובוהו אנו עונים ביותר, אין אנו חסים על כבודינו וכבוד נשמתינו, ומתגוללים בטיט בראש כל חוצות, כאחד מכפריים המשתכרים, כן אנו מתגוללים בטיט והבל הגשמי.

ויותר טוב שנתגאה לנהוג סלסול בעצמינו, ולומר: **אנחנו בן מלך מלכים ברוך הוא, ולא נאות לנו לפי כבודינו להתנהג כמעשה שאר העכו"ם ממשפחות האדמה**. וראוי לנו להתנהג כפי שרשנו וזכראוי, להיות גדולים במעשה בתכלית ההבדלה וריחוק מן יתר בני אדם, למען יכירו וידעו כי לא צבורם צורנו. גאווה כזו מותרת, דווקא גאווה הנרצית מה', שיזכור כל היום בכבודו ובמעלתו להתנהג

לאו אל תשברו עצם בכדי לזכור שאנו בני מלכים

לפיכך עצה טובה גדולה וחשובה היא. מי לה' אלי ידע ישראל כי ה' הוא מתגאה בו ככתוב אין כל-ל ישראל רוכב שמים ובגאותו. וכתוב ואמר עבדי אתה ישראל אשר כך אתפאר. והשי"ת הוא גאוותן של ישראל כאמור ואשר חרב גאוותך. וכי אין לנו להתגאות בזאת גאוה גדולה ונפלאה שאין למעלה הימנה בערכנו. והוא שהכתוב משבח יהושפט ויגבה לבו בדרכי ה'. **שאם ישים זאת נגד עיניו תמיד, ינצל מכל רע** ולא יתפעל ממלחמות העבדים הכפופים לו אם יצוה ולא יכניע היקר לוֹלֵל. כי אין זאת רק מפחיתות הנפש הנקלה. אשר גינו גם הפלוסופים, בהשמע והמשך הרוחני אחר הגופני הנבזה והנקלה ואין לו עוצם וגבורה בעצם אך הוא חולה. על כן יבו בעיניו הגוף הכלה, אצל הנפש הקיימת באמת בבחירתו, עכלה"ק עיי"ש שהארך.

ע"י קיום התורה נתעטרו בעטרה

על הפסוק והזרתם את בני ישראל **מטומאתם** (ויקרא טו, לא) כתב בספה"ק **שפת אמת** (תזריע תרמ"א). והזרתם את בני ישראל, 'הזרתם' הוא מלשון 'נזר ועטרה', בזה שיפרשו בני ישראל מהטומאה, בזה נתעטרו ישראל בנזר על ראשם.

כי טומאה הוא עביות וחומריות, ומתאים רק לבני כפריים, ואינו מתאים לבני מלכים, העטרה על ראשנו הוא במה שאנו פורשין מהטומאה, ומתנהגין אנו בקדושה וטהרה.

כתב **הרבינו בחיי** (פרשתן עה"כ בנים אתם): **וזהו שאמר כי עם קדוש אתה לה' אלקיך, וענין קדוש - נבדל, יאמר לפי שאתם בדלים משאר**

בספר החינוך (מצוה טז) מטעים הלאו שאל תשברו עצם מקרבן פסח: שאין כבוד לבני מלכים ויועצי ארץ, לגרר העצמות ולשברם ככלבים. לא יאות לעשות ככה כי אם לעניי העם הרעבים. ועל כן בתחילת בואנו להיות סגולת כל העמים ממלכת כהנים וגוי קדוש, ובכל שנה ושנה באותו הזמן. **ראוי לנו לעשות מעשים המראים בנו המעלה הגדולה שעלינו לה באותה שעה. ומתוך המעשה והדמיון שאנחנו עושים, נקבע בנפשותינו הדבר לעולם**, ע"כ.

לשכוח שאנו בני מלכים הוא היצה"ר הכי-גדול

איתא בספה"ק **בית אהרן** (ליקוטים קמו): **בשם רש"ק** (-הרה"ק רבי שלמה קארלינער ז"ע) **דער גרעסטער יצר הרע איז, אז מיא פאר געסט אז מיא איז איין בן מלך**. פירש: היצר הרע הגדול ביותר היא, כששוכחין שהוא בן מלך.

כתב **היעב"ץ** בסידורו (הקדמה יח, ב): **"וכל מה שהאדם נלכד במצודת יצר הרע, בא לו מחמת ששוכח יחושו הנורא ונפלא כי בן מלך הוא, וחושב שהוא ממשפחת הכפריים עובדי האדמה בשגעוונותיהם וכשפיהם הרבים כי בהמה המה להם. ובהתערבו עמהם לא ישקוטו עד שיעקרוהו ח"ו לגמרי ממקור טהרתו וילכלכוהו וילבישוהו בגדים צואים. באופן שלא יהא אפשר לו לשוב אל משפחתו ואחוות אבותיו. אם יתירשל להתנגד להם בגודל לבב. וינשה מקומו וביתו האמיתי**.

אלא הביא בספה"ק שם משמואל בשם הרה"ק רבי מאיר'ל מפרעמישלאן זיע"א, דלפעמים יש אשר תוכחת המוסר הקשה ביותר בשביל הבן, כאשר הבן משים אל לבו, כי אביו גדול וחשוב, ובמעשיו הרעים שלו (הבן) הוא מביא חרפה ובושה לאביו, ומתוך שרוצה לכבד את אביו ואמו, הוא מונע עצמו ממועשים בלתי ראויים. ולפ"ז יש לבאר את הפסוק: ולא עצבו אביו מימיו, ההכרה שיש לו אב גדול וחשוב כדוד המלך לא הדאיגה מעולם את אדוניו, לאמר - לנפשו - מדוע זה עשית? שירגיש מוסר כליות, ויבוא בטענה על עצמו: מדוע ככה עשית? כי לא שם לבו לכך.

ומוסר זו צריך כל איש מישראל להעציבו אל לבו, לאמור: מדוע ככה עשית?! אני בן המלך, אני משתייך לגוי קדוש, עבד ה' אני. יש לנו אחריות גדול!

מלך לשעות אינו מלך אמיתי...

מספרים סיפור עממי: בימי הבינים, כאשר אמיצות המלך היה בחזקו, לא היה המלך מסבב בעצמו בין הערים וכפרים, כי הם לא היו השגה כל כך מגודלו של המלך, ולא היה לפי כבודו לקבל כבוד המועטת מן בני הכפרים. ולכך נהגו למנות איזה גבר, ובעבור איזה תשלום הוא התחבא כהמלך, וסיבב בין הערים וכפרים, ובני העיר והכפרים כיבדו.

במדינה אחת, חיפשו השרים בתר איש שיהיה מתאים לפקודה זו, עד שמצאו איש עם גב ישר, והדרת צורה, הכל היה מתאים לפקודה זו, והלכו אליו ושאלו אם מסכים למלאות תפקיד זו. הוא ענה שהוא מסכים אם יתאים עם שלש תנאים. ואלו הם: מה השכר. מה השעות. ולא יהיה צריך לדרוש בפני

בני נח וכו', אין ראוי לכם לעשות מה שהם עושים, ע"כ.

יש בנו גאות דקדושה, גאות של בני מלכים, אנשים משידרה העליונה, אין אנו יכולים לעשות דברים פחותים.

יש געוואלדיגע ווארט! במשנה קנין תורה (אבות 1, 1) נשנית: גדולה תורה יותר מן הכהונה ומן המלכות, שהמלכות נקנית בשלשים מעלות וכו'. והמפרשים הביאו מה הם השלושים מעלות, והיא מה שנמנית בגמרא סנהדרין, שאינו דן ולא דנין אותו, אין מעיד ואין מעידין עליו, אסור לו להרבות נשים, להרבות סוסים, להרבות הונן, וכו', וכו', והקשו המפרשים, וכי זה נקרא מעלות, אין זה כי אם פסקי הלכות, ששונה מלך משאר העם.

ותירצו המפרשים: כי מעלת מלך ישראל הוא, כפי ההלכות. כי התורה, הקרבות אלקית, זהו עושה האדם לבן מלך, ולמלך בפרט. שונה הוא ממלכי אומות העולם, שמלכיהם עוסקים באכילה ושתייה, ובכל תאוות העולם הזה. זהו לא נקרא אצלינו - עם ישראל - לגינוני מלוכה, זהו מהותו של בן כפר.

מי שהוא עומד יותר בנסיונות, ואין לו שייכות עם העולם הזה, רק מסובב עם הלכות, כל ימי חייו, זהו נקרא מלך, וזהו השלושים מעלות של מלכות.

במעשה דאדוניה אחיו של שלמה, שרצה למלוך במקום של שלמה בחיי דוד המלך ע"ה כתיב (מלכים א א, 1): **וְלֹא עָצְבוּ אָבִיו מִיָּמָיו לְאֹמֶר מִדּוּעַ פָּקַד עָשִׂיתָ.** והפירוש הפשוטי הוא, שדוד אביו לא הוכיח אותו מעולם, מדוע עשה מעשים רעים. לכאורה היה צריך לומר **ולא העציבו, ומדוע כתיב ולא עצבו.**

הפסוק שאמר 'טוב ה' לכל' טוב בודאי, ולפיכך 'ורחמיו על כל מעשיו'.

וזהו הפירוש, במעשה בראשית נסתכם עם בהמה זו לשחיטה ואמרה היא טוב, ומה טעם, לפי שהבהמה אין לה נשמה עליונה להשיג מעשה השם וגבורותיו ואמר השם 'ית' בבריות העולם להעמיד לפניו הבהמות ואמר להם רצונכם להשחט ושיאכל אתכם האדם ותעלו ממדרגת בהמה שאינה יודעת כלום למדרגת האדם שיודע ומכיר את השם 'ית' ואמרו הבהמות 'טוב ורחמים הוא עלינו' שהרי כשהאדם אוכל חלק מחלקי הבהמה חוזרת חלק מחלקי האדם, והרי חזרה הבהמה להיות אדם, ושחיטתה רחמים היא לה שיצאה מתורת בהמה ונכנסת בתורת אדם.

ומזה הטעם תתבונן מה שאמרו חז"ל (פסחים מ"ט:): **עם הארץ אסור לאכול בשר** לפי שלא צוה בתורה לשחוט בהמה אלא למי שיועד תורה, כמו שאמרו חז"ל (שם) זאת תורת הבהמה והחיה והעוף, וכל העוסק בתורה מותר לאכול בשר, ומי שאינו עוסק בתורה אסור לאכול בשר.

ואם תבין זה, תבין הסוד למה צוה לשחוט בהמה או חיה או עוף כי הכל מצד חסדי השם 'ית' על בריותיו, ולפיכך אמרו כי מי שאינו עוסק בתורה אסור לאכול בשר, לפי שהוא כבהמה, ואין לו נשמה, **ולא צוה לשחוט בהמה כדי שתאכל אותה בהמה אחרת אלא אם כן נתעבלה או נטרפה**. עכ"ל.

וזהו אחריות גדול לנו, כשאנו אוכלין חלילה וחס לאכול כבהמה, רק אנו צריכין לידע כי אנו בני מלכים, אנשים חשובים, וכשאנו אוכלין אנו מעלין את הבהמיות למעלה יתירה.

הציבור. והתנו עמו, שיקבל 400 רובל. יעבור רק עד 4 בצהרים. ולא יהיה צריך להנאים לציבור, רק השרים ינאימו.

הוא הסכים.

ביום מן הימים, הגיע לעיר גדולה אחת, וכל העיר מגדול ועד קטן, באו בהמוניהם לכבד את מלך המדינה, והרבה שרים וראשי העיר נאמו בנאומים שונים. ובאמצע המעמד, הקיש השעון על שעה 4... ה'מלך' ראה שהגיע שעה 4, הניח הכתר מעל ראשו, חלף שמלותיו - מלבושי מלכות ללבושו הפרטי. ועל שאלת ההמון: מה אירע, ענה: אני מלך רק עד שעה 4! פתח נער אחד, ואמר: מלך שהוא רק מלך לשעות, אינו מלך אמיתי, כי מלך האמיתי הוא מלך בכל עת ובכל מקום....!

זה שאנחנו מדברים, שאנו בני מלכים, צריכין לידע, השי"ת הוא מלכנו, ותמיד ימלוך עלינו לעולם ועד, ליכא עת וזמן, ליכא מקום, שיוכל לומר, כאן איני 'בן מלך', כאן אני יכול לאכול, לשתות, לדבר, לעשות, ככל העולה על לבי, ועל מוחשבתי. אנו בני מלכים, ובני מלכים אמתיים, הם בכל רגע ורגע, ובכל מקום ומקום.

מי שאינו עוסק בתורה אסור לאכול בשר בהמה

כתב בספר **שערי אורה** (להקדמון רבינו יוסף גיקטיליא ז"ל שער ו'): והנני פותח לך מפתח גדול מה ראה השם לצוות בתורה לשחוט בעלי חיים לאכילת האדם. והלא כתיב (תהלים קמה) **טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו**, ואם הוא מרחם, היאך צוה לשחוט בהמה זו לאכילת אדם, ואיה רחמיו. אלא הסוד כולו הוא ראש

הגשמיים שהוא ית' המפרנסו בכל עת במעשה נסים, ואז הוא דבוק בהש"י ונותן לו שבח והודיה ומברך על הטובה שעשה לו כל צרכו, וא"כ הוא באמת ברכה.

ולפ"ז יפול ספק בלב האדם שנכבד בחבלי העוני וכדומה אם יתפלל ויבקש מהש"י שיסיר ממנו העניות וכיוצא כי מי יודע אולי הוא לטובתו, ע"ד זה חפץ דכאו כו' כדי שיהא לבו נשבר ונדכה ונכנע לפני שמו ית', ויהא מייחל ומצפה לישועה ממנו ית', וא"כ היאך יתפלל להש"י להסיר זה ממנו, ויהיה כפוי טובה ח"ו, אדרבה יודה וישבח לשמו ית' עד אשר אינו מניחו ליפול ברשת ומצודת היצר ח"ו.

אך באמת יש סימן טוב שיוכל כל אחד ואחד להכיר אם הוא ברכה או ח"ו כו', היינו שאם זה הדחקות אינו מבטל אותו מעבודת הש"י ואינו מעבירו ע"ד קונו, אז הדבר ההוא ברכה בלי ספק, אבל אם הוא מבטל אותו ח"ו מעבודתו ית', אז הוא ח"ו כו', ויש להאדם להתפלל עד"ז להש"י להושיעו מצרתו ודוחקו, כדי שיוכל לעבוד הש"י בלב טוב ושמח בלי שום מונע.

וז"ש הכתוב, ראה אנכי נותן כו' ברכה וקללה, ר"ל בכל דבר ודבר יש ברכה וקללה. וא"ת מאין יודע אם טוב הוא או להיפוך ח"ו? לזה אני נותן לכם סימן מובהק: את הברכה אשר תשמעו כו', ר"ל שעם הברכה אם תוכלו לשמוע אל מצות ה' ולא יעכב על ידכם הברכה הנשפע לכם, אז בודאי היא ברכה באמת, ואם לא תשמעו, הוא קללה ח"ו, לאשר היא הגורמת שלא תשמעו אל מצות ה' ח"ו, ואין לך קללה יותר מזה. והש"י יוכלו לעובדו בלב שמח והרחבת הדעת מתוך שפע טובה וברכה וכל מיני טוב וכיה"ר, אמן, עכ"ל"ק.

והוא הדין בכל מה שאנו עושין בעולם הזה, כששומעין מוזיק, לכל מקום שהולכין, צריכין לצמצם המחשבה, שיעלה בזה הבהמיות, ויגדל מלוכת אבינו, כי בן מלך רוצה ליגדל מלוכת אביו המלך.

הברכה היא - אשר תשמעו!

כתב בספה"ק אהב ישראל (פרשתן ד"ה א) אמר הדנה באמת: באמת כל דבר אשר יעבור ויחלוף על האדם בעודו בחיים חיותו בעוה"ז, הן לטוב הן להיפוך ח"ו, יש בכל דבר ברכה או קללה, על דרך משל, אם הש"י נותן לאיזה אדם עושר גדול ורב טוב, אז הוא באמת ברכה לפי הנראה לעינים, אך אם האדם הלזה הוא נוטה ע"ז מדרכי התורה והמצוה מגודל העושר ורב טוב שהשפיע לו הש"י, כמ"ש ורם לבבך ושכחת כו', והולך אחר שרירות לבו בתאוות העוה"ז, ומושל ברוחו הגבוהה על עם עני ודל, וידו תקיפה עליהם בחושבו כי כוחו ועוצם ידו עשה לו כו', ואינו משים אל לבו כי הכל הוא נשפע מאתו ית' בכל עת ורגע, ולולא השגחתו עליו להשפיע לו זה הטוב אז היה כבר חסר מכל וכל, והוא סובר שלעולם חוסן הוא לו. אז העשירות כזה אינו בכלל ברכה, רק הוא עושר שמור לבעליו לרעתו ר"ל.

ועד"ז הוא ג"כ להיפוך, אם איזה אדם הוא יורד מנכסיו ונעשה עני ח"ו, אז לפי הנראה הוא קללה, אך אם הוא נותן ללבו ומתבונן בפנימית הדבר ושוקל בדעתו, ואומר: אולי זאת היא לטובתי, היינו אפשר אם היה הש"י משפיע לי הון רב ועושר גדול אז היה כבר נשכח מלבי שמו ית' ח"ו ר"ל וכנ"ל, אבל עתה שלרש אין כל, ובכל עת ורגע עיניו ולבו תלויים ומצפים לישועתו ית', וכפי פרושות השמימה להספיק לו די צרכו דבר יום ביומו, ואז רואה בעיניו

ובונים המלוכה של אבינו, בן מלך עושה רק מפני שעושה רצון ה'.

*

בירושלים היה דר אברך ת"ח, שהיה חי כמו שהיה נהוג מלפנים חיי התלמידי חכמים בירושלים הנקיי הדעת דקרתא שפריא, שעמלו בתורה מתוך עניינות ודחקות הפרנסה.

יום אחד דפקה לו אחד בפתחו, כשפתח הדלת הוא רואה שם אשה ענייה, ובקשה בפיה, שרעבים בניה, וצריכה להם לבשר עוף. התלמוד חכם ענה, שאין להם בשר עוף, כי הם אוכלים כל השבוע רק פת חריבה ומעט מים, וזה כל מאכלם, הגם שיש להם בשר עוף בהפריזער, אבל זה מוכן להם ליום טוב.

ענתה האשה הענייה, אין היא מדברת עכשיו מיום טוב, אין להם עתה מה לאכול, ורעבים הם, כך הרבתה להפציר. הכלל, הת"ח לא יכול לשלח ריקם, וחשב שאין לו שאר ברירה, ורץ בוריוזות להפריזער להוציא את הבשר עוף המוכן להם ליום טוב הממשמש ובא. ורק פתח את דלת המקרר, והוא מוצא שם את אחד מילדיו הקטנים, שנסגר בהפריזער, והיה כמעט במצב להתקפיא, והתוצאות לא רצה לחשוב... ובזכות רצונו לעזור אשה ענייה, היצל את בנו ממות ברורה לחיים ארוכים, בדקה האחרונה! באותה שעה ראה עד כמה כוחה של צדקה.

מעשה כזה מעורר התפעלות יתירה, ואכן באותה תקופה רעשה הארץ מסיפור פלא זה. אבל אנו מאמינים בזה גם בלא שיקרה מעשה פלא כזה, התורה הקדושה הרי מבטיחנו, כי בגלל הדבר הזה יברך ה'.

ומזה ניקח לקח, שהברכה שלנו הוא אינו העשירות, והקללה אינו העניות, רק הברכה שלנו הוא אם שומעין ומקיימין מצוות המלך מלכי המלכים הקב"ה, ואנו יכולין לבנות המלוכה, ולגדל שמו ומלכותו, זהו הברכה שלנו, וההיפך להיפך ח"ו.

בן מלך עושה הכל למען ציון המלך

פעם ישבו החבריא קדישא, תלמידי הרה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב זי"ע, ועסקו בתורה וחסידות. פתאום בא עני ואביון, מראהו היה מר ורע, וביקש נדבה, והרה"ק מהר"ם נתן לו מטבע זהובה. העני מיד עזב המקום, בחוששו, שמא יחזור הרה"ק מנדבתו.

אחר כמה דקות, הרה"ק שלח שיקרא את העני, וכשהתלמיד השיגו, נתיירא העני, שמא הרה"ק חוזה שטעה בנתנו מטבע זהובה יקרה.

כשהגיע להרבי ר' מנדל'ע, נתנו הרה"ק מטבע זהובה נוספת. תמה העני: אם הרבי רצה ליתן לי נדבה בת שתי מטבעות זהובות, למה היה צריך לפחדני, ולקרוא לי חזרה?

אמר הרה"ק רבי מענדל'ע: כתיב בתורה (פרשת טו, י'): **נָתַן תָּתֵן לוֹ, שְׂצָרִיךְ לִיתֵן לְעַנִּי שְׁתֵּי פַעֲמִים, וְלֹא יָרַע לְכַבֵּד בְּתַתֵּךְ לוֹ, כִּי בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹן נֹתַנִּים מִחֲמַת רַחֲמֹנֹת גְּדוּלָּה שֶׁנִּכְרְמוּ עַל הָעֵנִי, אֲבָל בַּפֶּעַם שֵׁנִי, אֵינִים נֹתַנִּים מִפְּנֵי שִׁירֵעַ הַלֵּב, רַק מִפְּנֵי צִוּוֹ הַשֵּׁנִי**. וע"כ אחר שנתתי לך פעם ראשון, מפני רחמנות, חזרתי לתת עוד נדבה רק מוחמת ציוו ה'.

ליתן צדקה מפני חשבונות עצמי, הוא טוב, אבל לא כן מראים שאנו בני מלכים,

שאנו מכריזין את כבוד מלכותו בעולם. עי"כ יכולין לכונוס ליו"ט.

הקב"ה יעזור, ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום, שנהיה דביקים בקוב"ה באמת, ונשפע לכולנו השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, בנים ברואים, לא יחסר לנו כל טוב, אריכות ימים ושנים, יתרפו החולים, כוח"ט, הצלחה וסייעתא דשמיא, פרנסה בריוח, יישוב הדעת, ונוכה לביאת גואל צדק במהרה דידן אמון.

(סעודת שלישית תשע"ח)

אפשר לשמוע הדב"ק על הקו שלנו
בכפתורים: 4-555
אפשר גם לשמוע ולהוריד השיעורים על:
[קול הלשון פנים מאירות](#)

וענין זה אמורה, לא רק בענין צדקה, רק כל מה שנותנים מהעצמיות להקב"ה, נותנין את השינה להקב"ה, מתגברין בעניני שמירת עינים, בענין כעס, לשון הרע ורכילות לאבינו מלכינו, במסירת ממש, בבחינת ולא ידע לבבך בתתך לו, אזי ידע נאמנה כי בגלל הדבר הזה יברכך, אזי יהיה הברכה אשר תשמעו.

עבודתנו הוא לבנות מלכותו ית"ש, מלכות של אבינו מלכינו, אנו שרים של הקב"ה, בנים למקום, כהנים וגוי קדוש, ואנו מפיצים ופראפאגאנדיין את הקב"ה בעולם, ותורתו ועבודתו, ואנו דבקים במידותיו, עד שכל רואינו מכירין שאנו אכן בני מלכים.

וזה העבודה של חודש אלול, להכין את עצמינו ליום קדוש של ר"ה, יום של קבלת המלכות. ולהכין עצמינו ליום קדוש הזה, ע"י

קול פנים מאירות

שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר מפנים מאירות סיקסא שליט"א
צענטראלע נומער: 0076-414-845

א"י: 072-370-1823

ענגלאנד: 0330-350-3190

ארנענשינג: 5411-2152-7691

אנשווערפן: 323-346-0673

מאנטריאל: 438-228-2500

ציון המציגת בקרית יואל

סיפורי קודש

ססיפר דבינו שליט"א בימא דהילולא
קדישא של דביה"ק מסאטמאר זי"ע – כ"ו

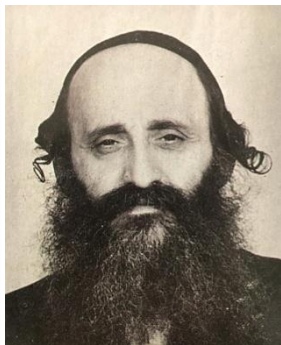
אב

סיפר רבי שלמה רוטנער, ששימש כרב בקהילה בפסעיק, שבנערותו היתה דר ביחד עם אחיו הצעיר אצל אמו האלמנה, בעיר שיקאגא, והם היו יתומים מאביהם [ל"ע, יהיה אך טוב לכל ישראל]. אמם, כהשגות של רוב הורים שדרו אז באמערקא, רצה לשלחם לקאלעדזש, בכדי שיוכלו להביא פרנסה, ויהיה איזה 'תכלית' מהם. אבל הוא רצה ללמוד תורה, וברח מבית אמו ללעיקוואד, לישיבה הגדולה, וכך למד תורה. אבל אחיו הצעיר, שילח אמו לקאלעדזש. וכל היותר שלמד תורה, הבין ביותר מה שנחסר מאחיו הצעיר, וזה העיקר לו מאוד, ושפך מר לבו להגה"צ רבי צבי הירש מייזליש זצ"ל מוויטצען שגר שם בשיקאגא, והרה"צ מוויטצען יעץ לו שיסע עם אחיו הצעיר לרבינו הק' מסאטמאר זי"ע, והוא יכול לעזור לו.

וכך הוה שנסע עם אחיו הצעיר אל מרן רבינו זי"ע. וסיפר לרבינו כל הענין, שהוא לומד תורה בלעיקוואד, ומיצר לו על אחיו הצעיר שלמד בקאלידזש. שאל לו מרן רבינו זי"ע: והאיך הגעת ללמוד בלעיקוואד? ענה לרבינו: אני ברחתי מביתי. אמר לו רבינו: אל תדאג גם אחיך הצעיר יברח ללמוד תורה.

מספר רבי שלמה, שהוא ירא מקפידת אמו האלמנה, שהוא לקח את אחיו הצעיר אל הסאטמאר רב, לכך לא חזר הביתה עד חג הפסח, רק נשאר שם בלעיקוואד.

כשחזר לשיקאגו על חג הפסח לאמו, קיבל אמו את פניו בתרעומות, ואמרה: וכי לקחת את אחיך הצעיר אל הסאטמאר רב? אמר לה: אכן. אמרה לו: מזמן שחזר מהביקור אצל הסאטמאר רב, אין לי מה לדבר אליו. הוא יושב כל היום

הגה"צ רבי צבי הירש מייזליש זצ"ל
מוויטצען שגר שם בשיקאגא

אצל גמרא ולא שומע מה שאני מדבר אליו, הוא אינו רוצה לידע רק מלימוד תורה הקדושה.

הלך ר' שלמה אל אחיו הצעיר, ושאלו: מה היתה אצל הסאטמאר רב, שזה פעל אצלך שתתחיל ללמוד בהתמדה כל כך? ענה לו אחיו: כשנתתי הקוויטל אל הרה"ק מסאטמאר, הביט עלי, וצורתו הקדושה שטף את נשמתו וגופי, ואיני יכול לעשות כלום חוץ מללמוד תורה, הצורה לא עבר ממחשבת. ועכשיו בימי הזקנה - מסיים אחיו - עדיין לא נעלם הצורה הקדוש ממחשבתו. הפלא ופלא.

*

איזה מצוה צריכין דורינן לתקן? - הגאון רבי חיים קרייזוויטש

כשהגיע רבינו זי"ע באנטווערפן ודרש שם בלהבות אש קודש, נגד הציונים. שאל לו הגאון **רבי חיים קרייזוויטש** זצ"ל אחר הדרשה, שמבואר בספה"ק **נועם אלימלך** שבכל דור יש מצוה אחת שהדור צריכין לתקן ביותר, ובזמנו - כותב הרבי ר' אלימלך זי"ע - המצוה הוא ציצית. **איזה מצוה צריכין דורינן לתקן?** הוא דימה בנפשו, שאחר דרשה להבה זו, בוודאי יענה לו רבינו זי"ע שצריכין לתקן בענין המלחמה נגד הציונים. אבל מרן רבינו זי"ע

תירץ לו. שאיתא בפר' לך לך, בדברי רש"י **בך חותמין**, שבמדת אברהם, מידת החסד יהיה החתימה להגלות. ולכן **המדה והמצוה שצריכין אנו לתקן ביותר הוא מידת החסד.**

*

ורבינו זי"ע היה נאה דורש וגם נאה מקיים, כידוע הפלגות מה שמספרים ממדת החסד שלו. סיפור אחד מיני אלף מסופר. שבראשית התקופה באמריקא, היה אחד בשם 'מיסטער קריים', שהוא פתח הגמ"ח הראשון באדמת אמריקא, וכיון שעבודתו היתה ללוות מעות וכדומה, ובעיקר באו אליו קודם שנכנסים להעבודה, לכן היה עוסק בצדקה וחסד קודם התפילה, והיה מתפלל במאוחר במנינו של רבינו זי"ע. פעם אחת נכנס רבינו זי"ע להתפלל, אבל אמר שעדיין אינו יכול להתפלל, שמצפה על מיסטער קריים. אחר שהמתנינו, בא במרוצה מיסטער קריים, ואמר לרבינו שישלח לו, כי הגיעו אליו שני יהודים, שהיו דחופים לסדר להם איזה פאפירן וכדומה. והעלה רבינו שחוק על פניו, ואמר לו: און ווער מיינסטו האט זיי געשיקט צו אייך?...! (וכי מי שילחם אליך, הרי אני שילחם אליך).

